

меква въ гушката си. Щомъ малкитѣ кадънчета се облѣкатъ, тѣ вече почватъ да летятъ на ята изъ ливадитѣ и буренацитѣ.

Селянинътъ трѣбва да е благодаренъ на кадънкитѣ, за гдето тѣ изяждатъ семената отъ главичкитѣ на паламидата и не оставятъ това вредно растение да заглуши всичкитѣ ниви. Наистина, кадънкитѣ ядатъ сѣщо така и семената на мака, лена, конопа, но тази малка вреда е нищожна въ сравнение съ ползата, която принасятъ кадънкитѣ, като унищожаватъ толкова много семената на вреднитѣ растения.

Има такива добри хора, които окачватъ близо до кжщата си праздни кафези, отварятъ ги и насипватъ въ тѣхъ нѣкаква храна за птицитѣ. Тѣ обичатъ щото птицата и да живѣе въ кафеза, и да бжде свободна да отлита и долита, когато си иска.

Това, разбира се, е много по-добро, отколкото да се лови кадънката съ капани и да се държи въ кафезъ въ горещата стая, гдето тя не може да намѣри любимата си храна и не може да лети и да си търси удобно мѣсто за гнѣздо.

Зиме птицата се радва, ако има убѣжище и готова храна. Единъ английски учителъ, който живѣялъ на село, закачвалъ всѣка година кафези по цѣлата външна стена на кжщата си. Въ кафезитѣ той винаги поставялъ храна за кадънкитѣ, които летѣли около дома му.

Зиме, презъ студениѣ дни, тѣ намирали въ кафезитѣ сгоднo кжтче, а напролѣтъ — тамъ си правили гнѣзда. Учителътъ казвалъ, че птицитѣ принасяли само полза, а не вреда на градината му, и му било приятно да ги гледа, какъ тѣ летятъ навсѣде, кждето искатъ.